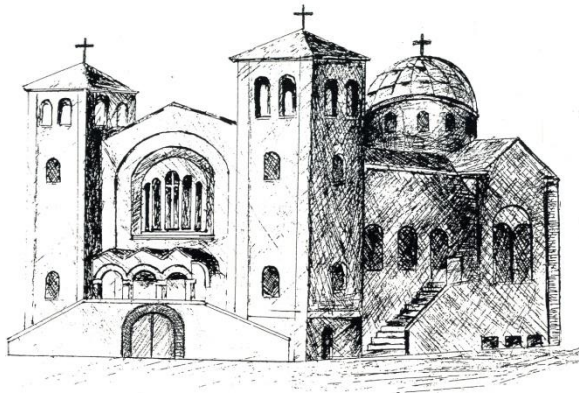

Ecumenical Patriarchate
Greek Orthodox Metropolis of New Jersey
ASCENSION

Greek Orthodox Church
FAIRVIEW - NEW JERSEY
Weekly Bulletin
Sunday, July 26, 2020
7th Sunday of Matthew

Οικουμενικόν Πατριαρχεῖον
Ιερά Μητρόπολις Νέας Ιερσέης
Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία
ΘΕΙΑΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ
ΦΕΡΒΙΟΥ ΝΕΑΣ ΙΕΡΣΕΗΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ
Rev. Christos L. Pappas, Protopresbyter

**Light a Candle & Say a Prayer at
Ascension Church, Fairview, NJ**

*"I am the light of the world;
he who follows me will not walk in darkness
but will have the light of life." (John 8:12)*

To light a candle, please click the link below
and after you select the candle(s)
that you would like us to light and before pressing the
"Place Order" button,
please submit the names of your loved ones,
those who are alive and/or those
who have departed this life.
Your candles will be lit at the next Liturgy or service.
Thank you and God bless!

<http://ascensionfairviewnj.square.site/>

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ

Κυριακή, 26 Ιουλίου, 2020

Ζ' Ματθαίου – Παρασκευή Οσιομάρτυς

8:30 π.μ. – 11:30 π.μ. Όρθρος Θεία Λειτουργία

Δευτέρα, 27 Ιουλίου, 2020

Μεγαλομάρτυς Παντελεήμων

8:30 π.μ. – 10:30 π.μ. Όρθρος Θεία Λειτουργία

Τρίτη, 28 Ιουλίου, 2020

Οσία Ειρήνη Χρυσοβάλαντου

8:30 π.μ. – 10:30 π.μ. Όρθρος Θεία Λειτουργία

Σάββατο 1^η Αυγούστου, 2020

Πρόοδος του Σταυρού – Αρχίζει Νηστεία

8:30 π.μ. – 10:30 π.μ. Όρθρος Θεία Λειτουργία

Κυριακή, 2 Αυγούστου, 2020

Η' Ματθαίου

8:30 π.μ. – 11:30 π.μ. Όρθρος Θεία Λειτουργία

7:00 μ.μ. – 8:00 μ.μ. Παράκλησις

SCHEDULE OF SERVICES

Sunday, July 26, 2020

7th Sunday of Matthew – Paraskevi of Rome

8:30 a.m. – 11:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Monday, July 27, 2020

Panteleimon the Great Martyr

8:30 a.m. – 10:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Tuesday, July 28, 2020

Irene of Chrysovalantou

8:30 a.m. – 10:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Saturday, August 1, 2020

Procession of the Cross

Dormition Fast Begins

8:30 a.m. – 10:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Sunday, August 2, 2020

8th Sunday of Matthew

8:30 a.m. – 11:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

7:00 p.m. – 8:00 p.m. Paraklesis

Prokeimenon. Mode 4.

Psalm 67.35,26

God is wonderful among his saints.

Verse: Bless God in the congregations.

The reading is from St. Paul's Letter to the Galatians 3:23-29; 4:1-5

Brethren, before faith came, we were confined under the law, kept under restraint until faith should be revealed. So that the law was our custodian until Christ came, that we might be justified by faith. But now that faith has come, we are no longer under a custodian; for in Christ Jesus you are all sons of God, through faith. For as many of you as were baptized into Christ have put on Christ. There is neither Jew nor Greek, there is neither slave nor free, there is neither male nor female; for you are all one in Christ Jesus. And if you are Christ's, then you are Abraham's offspring, heirs according to promise. I mean that the heir, as long as he is a child, is no better than a slave, though he is the owner of all the estate; but he is under guardians and trustees until the date set by the father. So with us; when we were children, we were slaves to the elemental spirits of the universe. But when the time had fully come, God sent forth his Son, born of a woman, born under the law, to redeem those who were under the law, so that we might receive adoption as sons.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

ΨΑΛΜΟΙ 67.35,26

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν.

Πρὸς Γαλάτας 3:23-29, 4:1-5 τὸ ἀνάγνωσμα

Ἀδελφοί, πρὸ τοῦ δεῖ ἐλθεῖν τὴν πίστιν, ὑπὸ νόμον ἐφρουρούμεθα, συγκεκλεισμένοι εἰς τὴν μέλλουσαν πίστιν ἀποκαλυφθῆναι. Ὡστε ὁ νόμος παιδαγωγὸς ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστόν, ἵνα ἐκ πίστεως δικαιωθῶμεν. Ἐλθούσης δὲ τῆς πίστεως, οὐκέτι ὑπὸ παιδαγωγόν ἐσμεν. Πάντες γὰρ υἱοὶ θεοῦ ἐστε διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ὅσοι γὰρ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε. Οὐκ ἐν Ἰουδαίῳ οὐδὲ Ἑλλήνι, οὐκ ἐν δούλῳ οὐδὲ ἐλεύθερῳ, οὐκ ἐν ἄρσεν καὶ θήλῃ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Εἰ δὲ ὑμεῖς Χριστοῦ, ἅρα τοῦ Ἀβραάμ σπέρμα ἐστέ, καὶ κατ' ἐπαγγελίαν κληρονόμοι. Λέγω δέ, ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ κληρονόμος νήπιός ἐστιν, οὐδὲν διαφέρει δούλου, κύριος πάντων ὢν· ἀλλὰ ὑπὸ ἐπιτρόπους ἐστὶν καὶ οἰκονόμους, ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρός. Οὕτως καὶ ἡμεῖς, ὅτε ἦμεν νήπιοι, ὑπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου ἦμεν δεδουλωμένοι· ὅτε δὲ ἦλθεν τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν.

The Gospel According to Matthew 9:27-35

At that time, as Jesus passed by, two blind men followed him, crying aloud, "Have mercy on us, Son of David." When he entered the house, the blind men came to him; and Jesus said to them, "Do you believe that I am able to do this?" They said to him, "Yes, Lord." Then he touched their eyes, saying, "According to your faith be it done to you." And their eyes were opened. And Jesus sternly charged them, "See that no one knows it." But they went away and spread his fame through all that district.

As they were going away, behold, a dumb demoniac was brought to him. And when the demon had been cast out, the dumb man spoke; and the crowds marveled, saying, "Never was anything like this seen in Israel." But the Pharisees said, "He casts out demons by the prince of demons."

And Jesus went about all the cities and villages, teaching in their synagogues and preaching the gospel of the kingdom, and healing every disease and every infirmity among the people.

Ἐκ τοῦ Κατὰ Ματθαῖον 9:27-35 Εὐαγγελίου τὸ Ἀνάγνωσμα

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγοντι ἐκεῖθεν τῷ Ἰησοῦ ἠκολούθησαν αὐτῷ δύο τυφλοὶ κράζοντες καὶ λέγοντες· ἐλέησον ἡμᾶς, υἱὲ Δαυΐδ. ἐλθόντι δὲ εἰς τὴν οἰκίαν προσῆλθον αὐτῷ οἱ τυφλοί, καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· πιστεύετε ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι; λέγουσιν αὐτῷ· ναί, Κύριε. τότε ἥψατο τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν λέγων· κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γενηθήτω ὑμῖν. καὶ ἀνεψύχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί· καὶ ἐνεβριμήσατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων· ὁράτε μηδεὶς γινωσκέτω. οἱ δὲ ἐξελθόντες διεφήμισαν αὐτὸν ἐν ὅλῃ τῇ γῇ ἐκείνῃ.

Αὐτῶν δὲ ἐξερχομένων ἰδοὺ προσήνεγκαν αὐτῷ ἄνθρωπον κωφὸν δαιμονιζόμενον· καὶ ἐκβληθέντος τοῦ δαιμονίου ἐλάλησεν ὁ κωφός, καὶ ἐθαύμασαν οἱ ὄχλοι λέγοντες ὅτι οὐδέποτε ἐφάνη οὕτως ἐν τῷ Ἰσραὴλ. οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἔλεγον· ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια.

Καὶ περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας καὶ τὰς κώμας διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν καὶ κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.

Η Αγία Παρασκευή ή Παρασκευή Αθληφόρος ή Παρασκευή Μεγαλομάρτυς είναι αγία της Ορθόδοξης και Καθολικής εκκλησίας και θεωρείται προστάτιδα των ματιών. Έζησε στη Ρώμη κατά το 2ο αιώνα και υπέστη μαρτυρικό θάνατο επί ημερών του αυτοκράτορα Μάρκου Αυρήλιου.

Γεννήθηκε σε προάστιο της Ρώμης επί αυτοκρατορίας του Αδριανού (βασιλεία 117-138 μ.Χ).

Γονείς της ήταν ο Αγαθόνικος και η Πολιτεία, που ήταν χριστιανοί και οικονομικά εύποροι.

Ήταν μοναχοπαίδι. Το όνομά της, της αποδόθηκε λόγω της ημέρας Παρασκευής, κατά την οποία γεννήθηκε.

Η ανατροφή της από μικρή ηλικία έγινε βάση χριστιανικών αρχών.

Ενηλικίωση και δράση: Σε ηλικία 20 ετών έμεινε ορφανή και από τους δυο γονείς, γεγονός που την κατέστησε κληρονόμο σημαντικής περιουσίας, την οποία και εκποίησε, διαθέτοντας τα χρήματα σε φτωχούς και ασθενείς.

Ασχολήθηκε εντατικά με την ιεραποστολή, στην πόλη της Ρώμης και την ευρύτερη περιοχή, διδάσκοντας τον Χριστιανισμό κατ'οίκον σε ανθρώπους αδύναμων κοινωνικά ομάδων.

Η δράση της έγινε γνωστή στους Ρωμαίους και κλήθηκε σε απολογία από τον αυτοκράτορα Αντωνίνο.

Το μαρτύριό της: Ο αυτοκράτορας της ζήτησε να αρνηθεί την θρησκεία της και στην προσπάθειά του να την πείσει, της προσέφερε διάφορα ανταλλάγματα.

Η Αγία απέρριψε την πρόταση, οδηγήθηκε σε βασανιστήριο (της φόρεσαν πυρακτωμένη περικεφαλαία στο κεφάλι) και στη συνέχεια στη φυλακή, όπου πέρασε ένα διάστημα στην απομόνωση.

Στην αγιογραφία της αναφέρεται πως ένας άγγελος του Θεού, την επισκέφθηκε απελευθερώνοντάς την απ'τα δεσμά.

Έπειτα κλήθηκε ξανά να αλλαξοπιστήσει και αφού δεν έδειχνε να μεταπείθεται, ο Αντωνίνος διέταξε το βασανισμό της μέχρι θανάτου.

Τα αγιογραφικά στοιχεία αναφέρουν, ότι για να την θανατώσουν την οδήγησαν μέσα σε ένα μεγάλο καζάνι με καυτό λάδι, αλλά εκείνη παρέμεινε ζωντανή.

Ο Αντωνίνος, αδυνατώντας να το πιστέψει, θέλησε να προσεγγίσει το καζάνι ο ίδιος με σκοπό να διαπιστώσει τι συμβαίνει.

Πλησιάζοντας όμως, από τον ατμό ή από κάποια άλλη αιτία, τραυματίστηκαν τα μάτια του με αποτέλεσμα να τυφλωθεί.

Σύμφωνα με την παράδοση, [η Αγία Παρασκευή](#), τον θεράπευσε με θαυματουργικό τρόπο (γι' αυτό θεωρείται προστάτιδα των ματιών από τους Χριστιανούς) και έτσι ο Αντωνίνος την άφησε ελεύθερη να επιστρέψει στο έργο της.

Το τέλος της ζωής της

Μετά από χρόνια ο Αντωνίνος πέθανε και στη διαδοχή του ο Μάρκος Αυρήλιος, εξαπέλυσε νέο διωγμό κατά των χριστιανών, με την Αγία να συλλαμβάνεται ξανά.

Σύμφωνα -και πάλι- με τα όσα λέει η αγιογραφία, ο ίδιος ο αυτοκράτορας έδωσε εντολή στους έπαρχους Ασκληπιό και Ταράσιο να τη βασανίσουν.

Ο πρώτος την έριξε σε χώρο που φυλάσσονταν φίδια, τα οποία όμως πέθαναν όταν την πλησίασαν και έτσι ο δεύτερος αποφάσισε να την αποκεφαλίσει.

Το όνομα και η μνήμη της τιμούνται από την Ορθόδοξη Εκκλησία στις 26 Ιουλίου.

St Paraskevi - Memory celebrated July 26th

St Paraskevi was born in Rome about 140 AD of Greek Christian parents. Her father, Agathon was rich and her mother, Politia, had many attributes, the greatest of which was her charitability. Agathon and Politia had been married for many years but they were childless. They prayed to God to bless them with a child which they would raise in a true Christian atmosphere. Their prayers were answered with the birth of a girl and because she was born on the sixth day of the week, they named her Paraskevi, the Greek word for Friday.

What impressed Paraskevi the most was not her parents' guidance, but the Christian life which they led. Thus, she knew from a young age, the way of life she would one day lead. She obtained her education from secular books and from the Scriptures. She was also very knowledgeable in the field of philosophy. Bolstered by her Christian upbringing and philosophy, she often conversed with other women about Christianity, trying to strengthen their faith in this new religion.

Many noblemen wanted to marry this beautiful, educated and rich woman. Her understanding and kindness made her even more desirable, but having a higher goal in life, Paraskevi rejected any marriage proposals.

When she was 20 years old, both her parents died. Filled with the spirit of Christ and Christian ideals, she sold all her worldly goods and dispersed most of her money among the poor. The remainder was contributed to a community treasury which supported a home for young virgins and widows who had dedicated their lives to the teachings of Christianity. These women had, however, strayed far from the word of the Gospel and, therefore, Paraskevi remained in this home for many years and taught them the true meaning of Christianity. This was not enough for her, however, and unprotected she went out to teach the way of Christ, knowing that death was waiting for her at the end of her journey. It was during this period that the Jews and Romans persecuted the new religion with the greatest intensity.

She left Rome at the age of 30 and began her holy mission, passing through many cities and villages. She was not caught immediately and put to death because Antonius Pius ruled Rome at this time, and he did not execute Christians without a trial. Instead, he protected them against the blind mania of the Jewish and Roman inhabitants. A Christian could only be brought to trial if a formal complaint were lodged against him by another citizen. However, at one time Antonius had to repeal this law because of the many disasters which had befallen Rome, and which were blamed on the Christians.

Eventually, Antonius heard of St. Paraskevi's holy mission. Upon her return to Rome, several Jews filed complaints about her and Antonius summoned her to his palace to question her. Attracted by her beauty and humility he tried with kind words to make her denounce her faith, even promising to marry her and make her an empress. Angered by her refusal he had a steel helmet, which fitted tightly around her head, lined with nails and placed on her head. It had no effect on the Saint and many who witnessed this miracle converted to Christianity. Hearing of this, Antonius had them put to death.

Thrown into prison, Paraskevi asked God to give her the strength to face the terror which awaited her. Antonius again continued the torture by having her hung by her hair and her hands and arms burned with torches. The Saint suffered greatly, but had the will not to submit to the pain. Antonius then prepared a large kettle of oil and tar, boiled the mixture and then had Paraskevi immersed in it. Miraculously she stood as if she were being cooled rather than burned. Angered, Antonius thought that she was using magic to keep the contents cool, but the Saint told him that he could test it. She took some of the boiling liquid and threw it in the Emperor's face. It burned his eyes and blinded him. She stepped out of the kettle and went to Antonius, telling him that only the Christian God could cure him. Immediately, he regained his sight and humbled by the miracle he freed the Saint and ended all persecutions against the Christians throughout the Roman Empire.

Free now, Paraskevi went forth with greater zeal to accomplish her apostolic mission. As long as Antonius was alive she taught without fear, however the Emperor died at which time Marcus Aurelius came to power. During his reign a pestilence befell Rome and many people died. Once again the Christians were blamed. The Emperor was forced to change the laws dealing with "non-believers".

Paraskevi was captured in a city which was ruled by a man called Asclapius. Refusing to sacrifice to the pagan gods, she was thrown into a pit with a large snake. The Saint made the sign of the cross and the snake did not harm her. Asclapius, realising that a great and mighty power guarded Paraskevi, she was again set free to teach others about Christianity.

She soon arrived at the city in which she would meet her death. Taracius was the ruler here, and he summoned her to the palace for trial. As Antonius, he also ordered his soldiers to prepare a kettle filled with boiling oil and melted tar and the Saint was placed in it. Once again, nothing happened, and many of the onlookers converted to Christianity. Paraskevi was then tied and beaten and afterwards imprisoned and a huge rock placed on her chest. She prayed to Christ to help her be strong.

The next morning Paraskevi was taken willingly to the Temple of Apollo. Everyone praised Taracius, thinking that he had succeeded in breaking Paraskevi's faith. However, upon entering the temple, the Saint raised her hand and made the sign of the cross. Suddenly, a loud noise was heard and all the idols in the temple were destroyed. The priests and idolaters dragged her from the altar, beat her, and pushed her out of the temple. The priests demanded that Taracius kill Paraskevi. She was convicted and condemned to death.

When the Saint was taken out of the city to be beheaded, she asked to be left alone for a few moments so that she might pray for the last time. Afterwards, the soldiers returned and executed the Saint. St. Paraskevi is considered to be a healer of the blind, because of the miracle she performed in restoring the sight of Antonius Pius.

The holy, glorious and right-victorious Greatmartyr Panteleimon (born **Pantaleon**) the [Unmercenary](#) Healer was [martyred](#) under the reign of Emperor Maximian (ca. 305 A.D.). His [feast day](#) is celebrated on [July 27](#).

His parents were Eustorgius of Nicomedia, a pagan, and [Saint](#) Eubula ([March 30](#)). They named him *Pantaleon*, which means *in all things like a lion*, but when he [converted](#) to Christianity, he changed his name to *Panteleimon*, which means *all-merciful*. He learned about Christianity from the [priest](#) who later [baptized](#) him, Saint Hermolaus. Hermolaus was living with two other priests, Hermippus and Hermocrates; the three were "survivors of the massacre of 20,000 Christians in 303 ([December 28](#))."^[1]

St. Panteleimon had been educated as a physician, and soon he devoted all his talent to [serving the poor](#). He "dedicated his life to the suffering, the sick, the unfortunate and the needy. He treated all those who turned to him without charge, healing them in the name of [Jesus Christ](#). He visited those held captive in prison. These were usually Christians, and he healed them of their wounds. In a short time, reports of the charitable physician spread throughout the city. Forsaking the other doctors, the inhabitants began to turn only to St. Panteleimon."^[1]

Other physicians brought his case before the Emperor Maximian. St. Panteleimon confessed to being a Christian and refused to offer sacrifice to the state gods.

"[He] suggested that a sick person, for whom the doctors held out no hope, should be brought before the emperor. Then the doctors could invoke their gods, and Panteleimon would pray to his God to heal the man. A man paralyzed for many years was brought in, and pagan priests who knew the art of medicine invoked their gods without success. Then, before the very eyes of the emperor, the saint healed the paralytic by calling on the name of Jesus Christ. The ferocious Maximian executed the healed man, and gave St. Panteleimon over to fierce torture."^[1]

Hermolaus, Hermippus, and Hermocrates were brought forth; they confessed and were beheaded. Throughout the many tortures, St. Panteleimon remained untouched. Enraged, Maximian ordered that St. Panteleimon be beheaded. The soldiers took him to an olive tree, but when they struck him while he was praying, the sword melted like wax. After he finished his prayer, "a Voice was heard from Heaven, calling the [passion-bearer](#) by his new name and summoning him to the heavenly Kingdom."^[1] He instructed the soldiers to rise from their knees where they had fallen in fear and to complete the execution. After they followed his instruction, the olive tree became covered with fruit.

Although his body was thrown into a fire, it came out unharmed and was buried by Christians. His head is located on the island of Andros at the [Panachrantos monastery](#)^[2] and, on occasions, is taken to other monasteries for veneration. Some of his [relics](#) can be found at the [Putna Monastery \(Bucovina, Romania\)](#), as well as in the Ss. Peter and Paul Cathedral in Constanța, Romania. "St. Panteleimon is invoked in the prayers at the blessing of water and the blessing of oil, together with St. Hermolaus and the other unmercenaries and [wonder-workers](#)."^[3] There is an Akathist hymn in his honor.

Hymns: [Apolytikion \(Tone 3\)](#)^[4]

Panteleimon, saintly champion and healer, [intercede](#) with our merciful God to grant our souls remission of sins. [Kontakion \(Plagal of the First Tone or Fifth Tone\)](#) O Champion and Martyr of God, imitating the Merciful and

bearing from Him the grace of healing, cure our spiritual ills by your prayers, and set free from the temptation of the eternal enemy, those who ceaselessly cry out, "Save us, O Lord."

Ο Άγιος Παντελεήμων (Παντελέων το πρότερον όνομα) καταγόταν από τη Νικομήδεια της Μικράς Ασίας και έζησε στα χρόνια του Μαξιμιανού (286 - 305 μ.Χ.). Πατέρας του ήταν ο Ευστόργιος, ο οποίος ήταν εθνικός και μετά τις νουθεσίες του γιου του έγινε χριστιανός.

Άγιος Παντελεήμων ο Μεγαλομάρτυς και Ιαματικός-Γιορτή στις [27 Ιουλίου](#). Μητέρα του ήταν η Ευβούλη, η οποία προερχόταν από χριστιανική οικογένεια. Εκπαιδεύτηκε στην ιατρική από τον Ευφρόσυνο και κατηχήθηκε στη χριστιανική πίστη και βαπτίσθηκε από τον πρεσβύτερο Ερμόλαο που ήταν ιερέας της Εκκλησίας της Νικομήδειας.

Κάποια στιγμή όταν οχιά δάγκωσε έναν νεαρό και ουσιαστικά τον θανάτωσε ο Άγιος Παντελεήμονας επικαλούμενος τον Χριστό τον ανάστησε. Αφορμή του μαρτυρίου του στάθηκε ένα ακόμα θαύμα του Αγίου. Κάποτε είχε θεραπεύσει έναν τυφλό, ο οποίος και ανέφερε το γεγονός της θεραπείας του στον βασιλιά, λέγοντάς του ότι τον θεράπευσε ο Παντελέων στο όνομα του Χριστού, στον οποίο και ο ίδιος πλέον πίστευε. Ο βασιλιάς αφού τον άκουσε, αμέσως διέταξε και τον αποκεφάλισαν.

Ο ίδιος ο Παντελέων προσήχθη στον βασιλιά, ο οποίος διέταξε τον βασανισμό του με σκοπό την άρνηση της πίστεώς του. Ο Άγιος βασανίσθηκε σκληρά με διάφορους τρόπους, όμως δεν υπέκυψε στις πιέσεις αφού ο Κύριος εμφανίσθηκε μπροστά του με τη μορφή του πνευματικού του Ερμόλαου και του έδωσε θάρρος. Τέλος διατάχθηκε ο αποκεφαλισμός του και τότε ακούστηκε φωνή από τον ουρανό που τον καλούσε όχι ως Παντελέοντα αλλά ως [Παντελεήμονα](#).

Μόλις όμως ο δήμιος άπλωσε το χέρι του για να κόψει με το σπαθί του το κεφάλι του Αγίου, το σπαθί λύγισε και το σίδερο έλιωσε σαν κερι. Μπροστά σε τέτοιο θαύμα και οι παραβρισκόμενοι στρατιώτες έγιναν χριστιανοί. Τότε ο Άγιος εκουσίως παραδόθηκε στο μαρτύριο.

Λέγεται ότι από τη πληγή του δεν έτρεξε αίμα αλλά γάλα και το δέντρο της ελιάς, στο οποίο τον είχαν δέσει καρποφόρησε ξαφνικά.

Άπολυτίκιον Ἕρκος γ'.

Άθλοφόρε Άγιε, καὶ ἱαματικὲ Παντελεῆμον, πρέσβευε τῷ
ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεςιν,
παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

ΑΓΙΑ ΕΙΡΗΝΗ ΧΡΥΣΟΒΑΛΑΝΤΟΥ: Η οσία Ειρήνη ζούσε στην Καππαδοκία στους κόλπους πλούσιας και ευγενούς οικογένειας, μετά τον θάνατο του εικονομάχου αυτοκράτορα Θεοφίλου (842). Όταν η Θεοδώρα ανέλαβε την αντιβασιλεία, αναζήτησε σε όλη την Αυτοκρατορία σύζυγο για το γιό της, τον αυτοκράτορα Μιχαήλ Γ' (842-867).

Οι απεσταλμένοι της αυλής πρόσεξαν την ομορφιά και ευγένεια των ηθών της Ειρήνης και την έστειλαν στην Κωνσταντινούπολη μαζί με την αδελφή της, η οποία παντρεύτηκε αργότερα τον καίσαρα Βάρδα, αδελφό της Θεοδώρας.

Στον δρόμο τους πέρασαν κοντά από το όρος Όλυμπος της Βιθυνίας και η Ειρήνη επισκέφθηκε τον άγιο Ιωαννίκιο τον Μέγα, ο οποίος την χαιρέτησε προλέγοντας ότι θα γινόταν ηγουμένη της Μονής Χρυσοβαλάντου.

Η θεία Πρόνοια εμπόδισε τον γάμο της με τον αυτοκράτορα και, με την καρδιά της ξαλαφρωμένη και γεμάτη χαρά, μοίρασε τα υπάρχοντα της και αποσύρθηκε στην Μονή Χρυσοβαλάντου, την όποια είχε ιδρύσει ο πατρικός Νικήτας (Νικόλαος), κοντά στην στέρνα του Άσπαρ, σε τόπο ευάερο, μακριά από τις πλατείες και τα θορυβώδη μέρη.

Στη μοναχική κουρά της, μαζί με τις τρίχες της κεφαλής έκοψε και κάθε δεσμό που την κρατούσε στον κόσμο και δόθηκε με ζήλο στους ασκητικούς αγώνες γνωρίζοντας ότι στο μέτρο που εξασθενίζει το σώμα, ο εσωτερικός άνθρωπος ανακαινίζεται και πλησιάζει το Θεό.

Έχοντας μόνο ένα χιτώνα που άλλαζε μία φορά το χρόνο, τρεφόμενη με νερό και ψωμί, υποτασσόταν πρόθυμα και με χαρά σε ό,τι της όριζαν αγνοώντας τις αντιρρήσεις και τους γογγυσμούς. Η διαρκής κατάνυξη χαροποιούσε τη καρδιά της και έκανε το πρόσωπο της να λάμπει και σαν γόνιμη γη έφερε τους πλούσιους καρπούς των αγίων αρετών.

Έβλεπε όλες τις αδελφές της σαν βασίλισσες και θεωρούσε τον εαυτό της ως θεραπευρίδα τους, προσφερόμενη στις πιο ευτελείς εργασίες για να τις διακονεί.

Από το στόμα της έβγαιναν μόνο λόγια των Γραφών ή των αγίων Πατέρων, τους οποίους μελετούσε αδιάκοπα. Ενώ ήταν λιγότερο από έναν χρόνο στο μοναστήρι, έχοντας διαβάσει με θαυμασμό τον βίο του αγίου Αρσενίου, ο οποίος προσευχόταν από τη δύση του ηλίου έως την αυγή, προσπάθησε να τον μιμηθεί.

Και με τη βοήθεια της θείας χάριτος κατάφερε σιγά-σιγά να στέκει όρθια, με υψωμένα τα χέρια σε προσευχή, όλη την ήμερα και όλη τη νύκτα.

Αγωνιζόταν με τέτοια σοφία να δουλαγωγήσει το σώμα στην ανάταση της ψυχής της προς το Θεό, ώστε καμία μέθοδος του δαίμονα δεν μπορούσε να την πλήξει.

Όταν εκείνος της υπέβαλλε μνήμες από τη δόξα και την ευμάρεια της ζωής που είχε εγκαταλείψει, πήγαινε να εξομολογηθεί τους λογισμούς της στην ηγουμένη της, διπλασίαζε την άσκησή της και αμέσως ελευθερωνόταν από τις αναμνήσεις αυτές.

Μετά το θάνατο της ηγουμένης, υποδείχθηκε παρά τη θέλησή της ως διάδοχος της και χειροτονήθηκε από τον πατριάρχη άγιο Μεθόδιο.

Ενθουμούμενη την προφητεία του αγίου Ιωαννικίου και λογίζοντας ως καθήκον της να μη αναζητεί τα αρεστά στην ίδια έζησε έκτοτε ως άγγελος επίγειος, επιμηκύνοντας τις νηστείες της, προσευχόμενη όλη τη νύκτα και κάνοντας αμέτρητες μετάνοιες. Με τα μέσα αυτά προσείλκυσε τη χάρη του Θεού και έλαβε τόση σοφία, ώστε να μπορεί να οδηγεί πλήθος ψυχών στην οδό της Σωτηρίας.

Ζητούσε από τις αδελφές να μην την θεωρούν ως ανώτερή τους, άλλα ως μία συμμαχιστριά τους που είχε ορισθεί να τις υπηρετεί. Με γλυκύτητα και υπομονή τις συμβούλευε να πολιτεύονται στα πάντα κατά το πνεύμα του Ευαγγελίου, αποτάσσοντας τα μάταια θέληγτρα της δόξας και της εκτίμησης των ανθρώπων.

Αν δεν ήθελαν η αποταγή τους να είναι επιφανειακή, όφειλαν να φροντίζουν να διατηρούν όχι μόνο την αγνεία τους, αλλά και την πραότητα, αρετές υπεράνω της φύσης που χαρίζονται από το Χριστό σε όσους προσεύχονται με πίστη. Ό,τι κι αν κατακτούσαν, συμβούλευε τις μαθήτριες της να το θεωρούν ως δώρο του Θεού και να έχουν αδιαλείπτως κατάνυξη αναπέμποντας ευχαριστίες.

Απαγόρευε εξάλλου σ' αυτές να προσεύχονται για την υγεία τους, λέγοντας ότι τίποτε δεν είναι λυσιτελέστερο για τη ψυχή από την ασθένεια που γίνεται δεκτή με ευγνωμοσύνη.

Έχοντας λάβει από άγγελο Κυρίου το προορατικό χάρισμα, η οσία ήταν σαν προφήτης του Θεού στη μονή της. Αφού αναπαυόταν για λίγο μετά την Ακολουθία του Όρθρου, καλούσε τις αδελφές και μία-μία, με τέχνη και διάκριση, τις βοηθούσε να

εμφανίζονται αγνές και ανυπόκριτες ενώπιον του Θεού, αποκαλύπτοντάς τους, τους πιο κρυφούς λογισμούς τους.

Γρήγορα κατέστη περιώνυμη σε όλη τη Βασιλεύουσα για τις αρετές και την σοφία με την οποία καθοδηγούσε την αδελφότητά της, ώστε κάθε είδους άνθρωποι, πλούσιοι και πτωχοί, μικροί και τρανοί, προσέρχονταν κοντά της για να λάβουν τις συμβουλές της και να εναποθέσουν την ελπίδα τους στις προσευχές της.

Σε όλους δίδασκε την ωφέλεια της μετανοίας, που σε κάθε στιγμή μπορεί να καταστήσει το Θεό ευμενή έναντί μας.

Με τη στήριξη της θείας χάριτος πρόκοβε ασταμάτητα στην άσκηση και την καθαρή προσευχή. Κατά τη Μεγάλη Τεσσαρακοστή, μέχρι το Πάσχα, δεν έτρωγε ψωμί, αλλά λίγα μόνο λαχανικά, μία φορά την εβδομάδα. Η ολονύκτια αγρυπνία της είχε γίνει τόσο φυσική όσο ο ύπνος στους άλλους ανθρώπους, και περνούσε τις νύκτες της με τα χέρια υψωμένα στον ουρανό, βυθισμένη σε άγιες θεωρίες.

Μερικές φορές, έμενε στη στάση αυτή δύο ημέρες συνέχεια, ακόμη και μία ολόκληρη εβδομάδα, σε σημείο που οι μαθήτριες της χρειαζόταν στο τέλος να την βοηθήσουν να κατεβάσει τα μουδιασμένα χέρια της. Μία νύκτα, μια μοναχή κοιτάζοντας στην αυλή είδε την [οσία Ειρήνη](#) να προσεύχεται ανυψωμένη θαυματουργικά από το έδαφος, ενώ τα δύο πελώρια κυπαρίσσια που ορθώνονταν στην αυλή του μοναστηριού είχαν λυγίσει τις κορφές τους μέχρι το έδαφος – επανήλθαν δε στη θέση τους μόνο όταν σφραγίστηκαν από την οσία με το σημείο του Σταυρού.

Αυτή η νυκτερινή προσευχή ήταν φοβερή για τους δαίμονες, οι οποίοι διπλασίαζαν τις επιθέσεις τους μέσα στη νύκτα. Μία φορά ένας από αυτούς έριξε πάνω της το αναμμένο φιτίλι μιας κανδήλας.

Τα ρούχα της Ειρήνης πήραν αμέσως φωτιά. Παρέμεινε ωστόσο ατάραχη και θα είχε καεί ολόκληρη αν μία μοναχή που ξύπνησε από τη μυρωδιά της σάρκας και των ρούχων που καίγονταν δεν έμπαινε στο κελλί της ηγουμένης παραβιάζοντας την πόρτα. Μέσα στους πυκνούς καπνούς είδε την οσία στις φλόγες όρθια και απαθή να προσεύχεται.

Καθώς την έσπρωξε προσπαθώντας να σβήσει τις φλόγες, η Ειρήνη χαμήλωσε τα χέρια της και της είπε επιτιμητικά: «Γιατί μου στέρησες μια τόσο μεγάλη απόλαυση με την απότομη αυτή παρέμβασή σου; Ένας άγγελος στεκόταν μπροστά μου πλέκοντας μου ένα στεφάνι από άφθαρτα άνθη, τέτοια που δεν έχει δει ανθρώπου μάτι και ήταν έτοιμος να με πάρει από δω, όταν εσύ τον έδιωξες». Κι όταν η μαθήτριά της ξεκόλλησε τα κουρέλια του υφάσματος από τη σάρκα της, θεσπέσια ευωδία γέμισε το μοναστήρι.

Τι γιορτάζουμε σήμερα 28 Ιουλίου:

Μια άλλη φορά ένας ναυτικός που ήλθε από την Πάτμο παρουσιάστηκε στο μοναστήρι και έδωσε στην οσία τρία υπέροχα μήλα, τα οποία ο άγιος Απόστολος Ιωάννης του είχε αναθέσει να της παραδώσει.

Το πρώτο μήλο στάθηκε αρκετό να την τρέφει για σαράντα μέρες, κατά τις οποίες το στόμα της ανέδιδε μία υπερκόσμια ευωδιά· μοίρασε το δεύτερο στην αδελφότητα τη Μεγάλη Πέμπτη και κράτησε το τρίτο ως ακριβό φυλαχτό, αρραβώνα των άφθαρτων αγαθών του Παραδείσου.

Χάρis στο προφητικό χάρισμα, η Ειρήνη τέλεσε πλήθος άλλων θαυμάτων και πρόβλεψε συγκεκριμένα την δολοφονία του Βάρδα, την οποία ακολούθησε λίγο αργότερα εκείνη του Μιχαήλ Γ' (867), καθώς και την ανάληψη της εξουσίας από τον Βασίλειο Α' τον Μακεδόνα. Με τη βοήθεια του αγίου Βασιλείου του Μεγάλου και της αγίας Αναστασίας της Φαρμακολύτριας θεράπευσε δαιμονισμένους και έσωσε ένα συγγενή της, τον οποίο ο αυτοκράτορας είχε κατά νου να εκτελέσει ως προδότη, εμφανιζόμενη στον ηγεμόνα, απαστράπτουσα και πλήρης δόξης. Ο αυτοκράτορας Βασίλειος αναγνώρισε το σφάλμα του, ζήτησε συγγνώμη και από τότε έδειξε την ευμένειά του απέναντι στο μοναστήρι.

Η οσία Ειρήνη έφθασε σε ηλικία εκατόν τριών ετών, διατηρώντας όλη τη δροσιά και τη φυσική ομορφιά της, σημάδι του κάλλους της ψυχής της.

Ο φύλακας Άγγελος της την προειδοποίησε ένα χρόνο πριν για το θάνατό της και όταν έφθασε η ημέρα συγκέντρωσε τις αδελφές

της, όρισε την ηγουμένη που είχε επιλέξει ο Θεός και αφού τις προέτρεψε να περιφρονούν ό,τι είναι πρόσκαιρο ώστε να ζουν τον αγαπημένο Νυμφίο τους, έκλεισε γαλήνια τα μάτια της και παρέδωσε τη ψυχή της στα χέρια του Θεού.

Ενταφιάσθηκε στο παρεκκλήσι του αγίου μάρτυρος Θεοδώρου και ο τάφος της ανέδιδε διαρκώς μία ουράνια ευωδία, φανερώνοντας σε όλους την παρρησία που είχε αποκτήσει στο Θεό, ενώ μέχρι τις ημέρες μας η οσία Ειρήνη δεν παύει να μεσιτεύει γι' αυτούς που την επικαλούνται με πίστη.

St. Irene became the Abbess of the women's Chrysovalantou Monastery, Constantinople. Irene was born in Cappadocia, Central Anatolia, she came to Constantinople at the invitation of scouts, who were looking for potential suitors for Emperor Michael III[2]. After his father, Emperor Michael II died, his mother, Empress Theodora reigned as regent. Empress Theodora was an iconodule and restored the use of icons in the church[3]. We will look further at Theodora's life on 11 February when her life is celebrated.

St Irene was born into a wealthy, aristocratic Cappadocian family. Irene's sister was already married to Vardis[4], the Empresses brother. On her journey to Constantinople Irene had visited a Holy man called Ioannikios the Great who lived on Mt Olympus in Asia Minor[5]. Ioannikios the Great did not receive every visitor but he received St Irene because he knew from God that she was a spiritual woman and about her quest in going to Constantinople. When they met he said to her: "Welcome servant of God, Irene. Go to the capitol and rejoice for the Convent of Chrysovalantou needs you to shepherd her virgins."[6]

Irene was undoubtedly surprised that Ioannikios knew her name and that he suggested that she should enter a convent. He had agreed to meet her because he believed she was a woman of God's choosing who was spiritually mature for her age. After their

meeting she continued to Constantinople where she learnt that Emperor Michael had married someone else. In Constantinople she was welcomed by her relatives already living there and received many offers of marriage. After finding out more about the Convent Chrysovalantou she entered the convent as a novice. As she took this step she gave away all her clothes and wealth, freed her servants and became a novice nun.

In the Convent she was faithful in prayer and in doing whatever work was required of her – she was always ready to do the humblest of service. While still a novice the Abbess, who recognized St Irene's spiritual development, allowed her to pray during the night hours. During these times of night prayer she would stand with her arms outstretched to heaven. After she became Abbess she would sometimes go and pray in the convent garden and was observed there in the night levitating and the Cyprus trees bowing down to her.

When the Abbess died St Irene was nominated as her successor by Patriarch Methodios. She felt unequal to the task. Patriarch Methodios believed in nominating St Irene to be Abbess he had been directed by the Holy Spirit. The other nuns were in agreement with him as was the former Abbess who had spoken of Irene taking her role while on her death bed. Patriarch

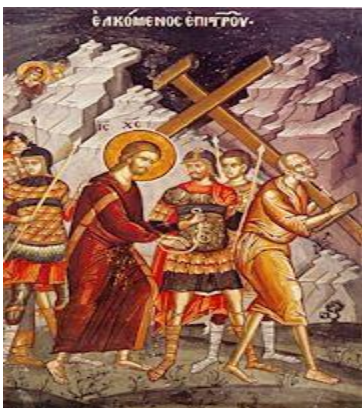
Methodios ordained Irene as deaconess and appointed her Abbess.

Irene was throughout her life a diligent woman of prayer. She was able, through the power of God that was bestowed on her to pray for healing and for freedom from demonic activity in individuals lives, she also had a gift of being able to understand what was troubling the hearts and minds of those she met.

There is a Life of St Irene which was possibly written in the last two decades of the tenth century. The Swedish Byzantine scholar Jan Olof Rosenquist^[7] has translated the text and deals with some of the inconsistencies of the text.

John Sanidopoulos^[8], in his blog suggested that the Convent may have been on the fifth hill of Constantinople. He suggests that the Monastery of Chrysovalantou was “located on its fifth hill known then as Chrysovalantou from which the Monastery took its name (though according to St Irene's biography the official name of this monastery was dedicated to the Archangels Michael and Gabriel). Today the fifth of the seven hills of Constantinople is occupied by Sultan Selim Mosque and the Church of the Theotokos Pammakaristos...Though the remains of the monastery have not been found, the only topographical allusion to it that we have is its close proximity to the cistern of Aspar, according to St Irene's biography, which was on the fifth hill north of the Church of the Holy Apostles (which was on the fourth hill).”

St Irene knew from God when she would die, she gathered the nuns around her and passed away on 28 July 912 at the age of 103 years.

ON AUGUST 1ST OUR CHURCH COMMEMORATES THE PROCESSION OF THE PRECIOUS CROSS.

This holy feast was established jointly by the Greeks and Russians in the time of the Greek Emperor Manuel and the Russian Prince Andrei, as a memorial of the simultaneous victories of the Russians over the Bulgars and the Greeks over the Saracens. In both battles, the soldiers carried crosses, from which a heavenly radiance shone forth with the army. It was therefore instituted that, on August 1st, the Holy Cross be carried from the Church of Aghia Sophia (Holy Wisdom of God), first around the interior of the Cathedral and then through the streets, to give the Christian people the chance to venerate it, as a memorial of the miraculous help given by the Holy Cross in earlier wars. This was not just any cross, but the True Holy and Life-Giving Cross itself, which was kept in the church of the imperial court. On July 31st, the Precious Cross was taken from the imperial court to Aghia Sophia's, and then carried through the streets, to consecrate and sanctify the earth and the air. Finally, on August 14th, it was taken back to the church in the imperial palace. (Source: The Prologue from Ochrid)

MARY - "For behold, all generations will call me blessed." (St. Luke 1:48). For two thousand years the Church has preserved the memory of the Virgin Mary as the prototype of all Christians--the model of what we are to become in Christ. Mary was truly pure and unconditionally obedient to God. The Holy Tradition of the Church holds that Mary remained a virgin all her life (see note on Matthew 12:46-50). While lifelong celibacy is not a model for all Christians to follow, Mary's **spiritual purity, her wholehearted devotion to God, is certainly to be emulated.**

Mary is also our model in that she was the first person to receive Jesus Christ. As Mary bore Christ in her womb physically, all Christians now have the privilege **of bearing Christ within them spiritually.** By God's grace and mercy we are purified and empowered to become like Him.

The honor we give to Mary also signifies our view of who Jesus is. From early times the Church has called her Mother of God (Greek **Theotokos** lit. God-Bearer) a title which implies that her Son is **both fully man and fully God.** As His Mother, Mary was the source of Jesus' human nature; yet, the One she bore in her womb was also **the Eternal God.**

Therefore, because of her character and especially because of her role in God's plan of salvation, Christians appropriately honor Mary as the first among the Saints. The Archangel Gabriel initiated his honor in his address to her: "**Rejoice, highly favored one, the Lord is with you; blessed are you among women!**" (St. Luke 1:28). This salutation clearly indicates that God Himself had chosen to honor Mary. Her favored status was confirmed when she went to visit her cousin Elizabeth, who was then six months pregnant with St. John the Baptist. Saint Elizabeth greeted Mary with these words: "**Blessed are you among women, and blessed**

is the fruit of your womb! But why is this granted to me, that the mother of my Lord should come to me?" (St. Luke 1:42, 43). And Mary herself, by the inspiration of the Holy Spirit, predicted the honor that would be paid her throughout history: **"For behold, henceforth all generations will call her blessed"** (St. Luke 1:48). In obedience to God's clear intention, therefore, the Orthodox Church honors Mary, the Mother of God, in holy icons, hymns, and special feast days, i.e., her Holy Dormition on August 15th. We entreat her, as the human being who was most intimate with Christ, her Son, to intercede with her Son on our behalf. We ask her, as the first believer and the Mother of the Church, for guidance and protection. We venerate her--but we do **not** worship her, for worship **belongs to God alone**.

In Orthros (Matins), Esperinos (Vespers), and all the divine services of the hours of prayer, we sing this hymn, which expresses Mary's unique place in creation:

It is truly right to bless you, O Theotokos, ever-blessed and Most pure and the Mother of our God. More honorable than the Cherubim, and more glorious beyond compare than the Seraphim, without defilement you gave birth to God the Logos (Word): True Theotokos, we magnify you. [Source: The Orthodox Study Bible]

THE BEGINNING OF THE HOLY DORMITION FAST

The Dormition (Koimisis) fast was established as preceding the great feasts of the Holy Transfiguration of the Lord (to Soteris) and of the Holy Dormition of the Mother of God. It lasts two weeks--from August 1-14. The Dormition fast comes down to us from the early days of Christianity.

We find a clear reference to the Dormition (Koimisis or falling-asleep) fast in a conversation of Leo the Great from around the year 450 AD. "The Church fasts are situated in the year in such way that a special abstinence is prescribed for each time. Thus, for spring there is the spring fast--the Forty Days [Great Lent]; for the summer there is the summer fast...[the Apostle's fast]; for autumn there is the autumn fast, in the seventh month [Dormition fast]; for winter there is the winter fast [Nativity fast]."

Saint Symeon of Thessaloniki writes that, "The fast in August [Dormition fast] was established in honor of the Mother of God (Theotokos); Who foreknowing Her repose, ascetically labored and fasted for us as always, although She was holy and immaculate, and had no need for fasting. Thus, she especially prayed for us in preparation for being transported from this life to the future life, when her blessed soul would be united through the Divine Spirit with her Son. Therefore, we also should fast and praise her, emulating her life, urging her thereby to pray for us. Some, by the way, say that this fast was instituted on the occasion of two feasts--the Holy Transfiguration of Our Lord and the Holy Dormition of the Mother of God. I also consider it necessary to remember these two feasts--one which gives us Light, and the other which is merciful to us and intercedes for us." The Dormition fast is not as strict as the Great Fast, but it is stricter than the Holy Apostle's and Nativity fasts.

On Mondays, Wednesdays, and Fridays of the Dormition fast, the Church rubrics prescribe **Xerophagia** (lit. dry-eating), that is, the strictest fast of uncooked food (without olive oil); on Tuesdays and Thursdays, "with cooked food, but with no oil"; on Saturdays and Sundays wine and oil are allowed.

According to our Orthodox Tradition we must fast strictly for the first fourteen days of August, however, the fast is broken on the Holy Transfiguration of our Savior on August 6 due to the significance of this divine celebration. In addition, on the day of the Transfiguration of Christ it is our tradition to bless the first fruits of the season, i.e., grapes which are distributed to those in attendance following the Divine Liturgy.

The **spiritual fast** is closely united with the bodily, just as our soul is united with the body, penetrates it, enlivens it, and makes one united whole with it, **as body and soul make one living human being**. Therefore, in fasting bodily we must at the same time **fast spiritually**: Brothers, in fasting bodily let us also fast spiritually, severing all union with unrighteousness," the Holy Church enjoins us.

The main thing in fasting bodily is **restraint from abundant, tasty and sweet foods: the main thing in fasting spiritually is restraint from passionate, sinful movements that indulge our sensual inclinations and vices**. The former is renunciation of the more nourishing foods for fasting food, which is less nourishing; the latter is the **renunciation of our favorite sins for exercise in the virtues which opposes them**.

The essence of the fast is expressed in the following Church hymn: "If you fast from food, my soul, but are not purified of the passions, in vain do we comfort ourselves by not eating. For if the fast does not bring correction, then it will be hateful to God as false, and you will be like unto the evil demons, who never eat."

"Every Orthodox Christian is aware and generally knows the reason behind the fasts for Holy Pascha and Holy Nativity (Christmas). But while they may know of the Dormition Fast, few follow it, and more than a few question why it is there, neither knowing its purpose. First, given the pervasive misunderstanding of the purpose of fasting itself, a refresher on its purpose is always a good idea. There is a perception that we should fast when we want something, as though the act of fasting somehow appeases God, and seeing us "suffer" gets Him to grant our request. Nothing can be further from the truth. It is **not** our fasting that pleases God, **it is the fruits of our fast (provided we fast in the proper mind set and do not merely diet) that pleases Him**. We fast, **not** to get what we want, but to prepare ourselves **to receive what God wants to give us. The purpose of fasting is to bring us more in line with another Mary, the sister of St. Lazarus, and away from their sister Martha, who is the famous passage was "anxious and troubled about many things."** Fasting is intended to bring us to the realization of "the one thing needful."*It is to help us put God first and our desires second, if not last. As such it serves to prepare us to be instruments of God's Will, as with Moses in his flight from Egypt and on Mt. Sinai, as well as our Lord's fast in the wilderness. Fasting turns us away from ourselves and toward God. In essence it helps us become like the Theotokos, an obedient servant of God, who heard His word and kept it better than anyone else has or could.*

So why do we fast before Dormition? In a close-knit family, word that its matriarch is on her deathbed brings normal life to a halt. Otherwise important things (parties, TV, luxuries, personal desires) become unimportant; life comes to revolve around the dying matriarch. It is the same with the Orthodox family, word

that Our Matriarch is on her deathbed, could not (or at least should not) have any different effect than the one just mentioned. The Church, through the Paraklesis (Supplication) service, gives us the opportunity to come to that deathbed and eulogize and entreat the woman who bore God, the vessel of our salvation and our Chief Advocate at His Divine Throne. And as, in the earthly family, daily routines and the indulgence in personal wants should come to a halt. Fasting, in its full sense (abstaining from food and passions) accomplishes this. Less time in leisure or other pursuits leaves more time for prayer and reflection on her who gave us Christ, and became **the first and greatest Christian**. In reflecting on her and her incomparable life, we see **a model of Christian life**, embodying Christ's retort to the woman who stated that Mary was Blessed because she bore Him: Blessed rather are those who hear His word and keep it. Mary did this better than anyone. As Father Thomas Hopko has stated, **she heard the word of God and kept it so well, that she of all women in history was chosen not only to hear His word but give birth to it (Him). So while we fast in contemplation of her life, we are simultaneously preparing ourselves to live a life in imitation of her. That is the purpose of the Holy Dormition Fast.**

"When the assumption of thine undefiled body was being prepared, the Apostles gazed on thy bed, viewing thee with trembling. Some contemplated thy body and were dazzled, but Peter cried out to thee in tears, saying, I see thee clearly, O Virgin, stretched out, O Life of all, and I am astonished, O thou undefiled one, in whom the bliss of future life dwelt, beseech thy Son and God to preserve thy people unimpaired." (Sticheron after the Gospel, Orthros).

ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Η Εκκλησία την 1η Αυγούστου εισέρχεται στην περίοδο της Νηστείας του Δεκαπενταυγούστου. Την ίδια δε ημέρα εορτάζει την Πρόοδο του Τιμίου Σταυρού δηλαδή την έξοδο του Τιμίου Σταυρού από το παλάτι στη Πόλη και τη λιτάνευσή του στις συνοικίες της Κωνσταντινουπόλεως προς ευλογία των πιστών.

Ο Σταυρός αναδεικνύεται σύμβολο ευλογίας και μέτρο της αγάπης και της συγχώρεσης. Ο ζωοποιός Σταυρός δείχνει την πορεία προς την Ανάσταση του Κυρίου και την εξαγορά της ανθρωπότητας από την αμαρτία.

Ο Σταυρός του Κυρίου δείχνει το μέγεθος και της αγάπης και της θυσίας του ίδιου του φανερωθέντος Θεού, τόσο για τον άνθρωπο όσο και για τη δημιουργία ολόκληρη. Στην Κωνσταντινούπολη, μετά την προσκύνηση του Τιμίου Ξύλου, γινόταν η λεγόμενη **Πρόοδος**, δηλαδή η περιφορά Του μέσα στην πόλη. Ο Ευστρατιάδης αναφέρει τα έξης: «Κατά την ημέραν ταύτην εξήγετο εκ του σκευοφυλακίου της μεγάλης εκκλησίας ο Τίμιος Σταυρός, περιήγετο ανά την πόλιν και εξετίθετο εις διαφόρους ναούς προς προσκύνησιν και αγιασμόν των πιστών και πάλιν απετίθετο εις το σκευοφυλάκιον».

Ο Κωνσταντίνος ο Πορφυρογέννητος στο έργο «Εκθεσις Βασιλείου τάξεως» περιγράφει τον τρόπο που γινόταν, τόσο η προσκύνηση, όσο και η περιφορά. Το Τίμιο Ξύλο, λοιπόν, προσφερόταν για προσκύνηση από τους πιστούς από τις 23 Ιουλίου και για επτά ημέρες.

Στη συνέχεια, για δύο εβδομάδες γινόταν η Πρόοδος του Τιμίου Ξύλου προς αγιασμό, η οποία κάλυπτε όλη σχεδόν την Πόλη και τα περίχωρά της. Στις 14 Αυγούστου περιέφεραν το Τίμιο Ξύλο στα ανάκτορα και το εναπόθεταν στο εκκλησάκι των Αγίων Θεοδώρων, που βρισκόταν εντός του παλατιού.

Η εορτή της Προόδου του Τιμίου Σταυρού καθιερώθηκε να τελείται στις εκκλησίες, λόγω της σωτηρίας των Βυζαντινών από την επιδρομή των Σαρακηνών, με τη δύναμη του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού, επί αυτοκρατορίας του Μανουήλ Κομνηνού.

Τέλος, να πούμε ότι από σήμερα, μέχρι και τις 14 Αυγούστου, η Εκκλησία καλεί τους πιστούς σε **νηστεία**, ως πνευματική άσκηση και προετοιμασία για την μεγάλη εορτή της κοιμήσεως της Θεοτόκου.

Από **1η έως και 14 Αυγούστου υπάρχει η Νηστεία της Παναγίας**. Κατά τη διάρκεια της Νηστείας αυτής νηστεύουμε από Δευτέρα έως και Παρασκευή χωρίς λάδι, ενώ τα Σάββατα και τις Κυριακές νηστεύουμε με λάδι. **Την 6η Αυγούστου (Μεταμόρφωση του Σωτήρος Χριστού)** τρώμε πάντοτε ψάρι. Τις ημέρες που τρώμε τουλάχιστον το λάδι (δηλαδή τα Σαββατοκύριακα), μπορούμε να φάμε και τα θαλασσινά τρόφιμα χωρίς αίμα. Η Νηστεία αυτή γίνεται προς τιμήν της Θεοτόκου, η Οποία και Εκείνη ενήστευσε πριν από την Κοίμησή Της.

Ascension Church Pandemic Appeal Offering

Thank you for your contribution to Ascension Church during these unprecedented times. Your support is greatly appreciated and will help maintain our Community as it belongs to each of us. All donations are tax-deductible to the extent allowed by law. God bless!

Donation amount

\$50	\$100
\$250	\$500
\$0.00	

Donate

<http://ascensionfairviewnj.square.site/>

Ascension Greek Orthodox Church
101 Anderson Ave. Fairview New Jersey
201-945-6448, Fax 201-945-6463

email: info@ascensionfairview.org website

Visit our website: www.AscensionFairview.org

Like us on Facebook:

"Ascension Greek Orthodox Church"

Want to be added to our email list? Contact us:

info@ascensionfairview.org

THE WEEKLY BULLETIN

SUNDAY, July 26, 2020

7th Sunday of Matthew

ΚΥΡΙΑΚΗ, 26 Ιουλίου, 2020

Ζ' Ματθαίου

MEMORIAL SERVICES

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

3 μήνες: Αικατερίνη Καμπόλη

3 months: Katerina Kambolis

1 χρόνος: Νικόλαος Γαρμπιδάκης

1 year: Nikolaos Garbidakis